

Nisyan

– GürhanGürses · 11 Haziran 2014

Hafızayı beşer nisyan ile maluldür. Yani insan hafızası unutmaya hastalıktır. Bir arkadaşım vardı, geçenlerde geldi bizim şehre. Oturduk kaç kişi, daldık geçmişe. Kah güldük kah hüznüldük ama hakkıyla yad ettik geçip giden günleri. Geçen sene ayrıldı bu şehirden.

Diyarbakır da çalışmış kaç yıl sonra tayini Elazığ'daki bir okula çıkmış. Ve gelip başlamış yeni şehrin yeni okulundaki yeni görevine. Yeni bir yazı olduğu için yeni sözcüğünü tekrar sanatına uygun olsun diye tekrarlıyorum.

Yeni arkadaşlıklar, samimiyetler ve diyaloglar kurmuş geliştirmiş Elazığ'da da! Tıpkı Diyarbakır'da olduğu gibi....Sonra durdu ve "Çok unutkanım." dedi. Gözlerinde hüznü vardı tebessümle karışık. Belli ki mustarıptı bu dertten. "Bizi unutmamışsın ama!" dedim. "Sizi unutmadım ama unuttuğum çok insan var mahcup düştüğüm karşılaşınca." dedi.

Geride bıraktıkları vardı. Aklına gelip gittiği kadarıyla anlatıyordu kesik kesik! "Yaş geçtikçe evlenme konusunda daha çok düşünmeye başlıyorum." diyordu. Her şeyi, herkesi geride bırakmıştı. Bir çay bahçesinde sohbet ediyorduk. "İnsan daha seçici oluyor." dedim ve "aradığı mükemmel insanı bulması zorlaşıyor yaş geçtikçe!" diye devam ettim. "Haklısın galiba ama benim derdim unutkan olmam." dedi. "Biliyor musun?" dedi. "Diyarbakır'da bir kız vardı konuştuğum. Şimdi adını anımsamıyorum. Çok güzeldi ve frekanslarımız tutuyordu. Onu görünce heyecan oluyordu bende. Şimdi kimsede o elektriği ve heyecanı alamıyorum. Ve ben evlenmek istiyorum ciddi."

-İyi de niye o kızla değilsin şimdi? Şunun şurası Diyarbakır - Elazığ arası 150 km... Komşuyuz hem.

-Kızma ama kız da Elazıglıydı hem!

-Eeeeeee! dedim

- Geçen gelişimde caddede karşılaştık onunla.

- Eeeeeeee, noldu?

-Benim unutma hastalığım nüksetti. Orhan Veli gibi oldum. "Şiir yazma hastalığımHep böyle havalarda nüksetti" diye yazmıştı ya benim de unutma hastalığım hep böyle güzelleri gördüğümde nükseder. Tanıyamadım onu, rezil oldum. Yanıma geldi "merhaba" dedi. Dikkatli baktım hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım.Sonra o konuştuğça aklıma gelmeye başladı. Aklıma geldikçe kızarmaya başladım. Kalbim küt küt atmaya başladı. Tutup evlenelim diyecek oldum ama yapamadım. Yüzüm yoktu. Bir rezil oldum sorma!- Sen hiç dayak yedin mi şöyle okkalısından? Sen evde kalmayı hak etmişsin, dedim. - Çok zayıflamış hafızam ne yapacağım Allah aşkına! Yaptığım ettiğim, iyi ve kötü olanı, dostlarımı, arkadaşlıklarını varsa ki varmış aşkımlı... Unutuyorum ya! İsimleri çabuk unutuyorum sonra yüzleri... Sonra şehirleri... Gök gürelemişti bir kere, hava kararmıştı. Yağmur yağdı yağacaktı onda! İlgimi çekti bu konu. Her şeyi anlarım da insan sevdiğini unutmuyor mu?İnsan sevdim dediğinin adını soyadını numarasını bakışını tutuşunu sarılışını öpüşünü de mi unutmuyor? Merak ediyordum işte!

Empati kurmaya çalıştım ama yapamadım. Ölsem dahi sevdiğimi bile bile ölürüm. Sevdiğimin adını sayıklaya sayıklaya...Canımı tenimden ayıklaya ayıklaya... O "Çok unutkanım çok!" diyordu. Ben ise

"Herkesi her şeyi unutturum da bir tek onu unutmam." diyordum içimden çok şükür. "Hafızamda tutamıyorum hiçbir şeyi ve kimseyi." diyordu o! Ben ise "Söz konusu sevgiliyse gerisi nisyana mahkumdur, isyan ediyorum işte!" diyordum usulca.

İnsan geldiği şehre sevdiğini de getirtir.Eğer gerçekten seviyorsa! Onun çiçeğini, kokusunu, şarkısını, hasretini.... Oradaki dostluklarını, aşklarını, sevdalarını, özlemlerini de!

O başını eğmiş yere bakıyordu ve ağlıyordu. Ben ise ellerimi açmış semaya, Rabbime dua ediyordum çok şükür diye. Seni bir an bile aklımdan çıkartmadı diye.